

—Искъръ, Марица, Места, Янтра, Тунджа, Родопи, сж тракийски имена, и имената на нѣкои градове, като Пирдопъ, Месемврия, Пловдивъ, сж пакъ тракийски. Старото тракийско име на София-Сердика, се знае и сега отъ всички. Куцовласитѣ съ своитѣ овчарски геги, съ гуглитѣ си, съ цѣлата си изобщо носия, както и съ вѣчното скитничество подиръ стадата си, сж живъ портретъ на старитѣ траки. Сдиплениѣ рокли на подбалканскитѣ южнобългарки, особено отъ Пирдопско и Коприе-шенско, напомнятъ напълно роклитѣ на стари тракийки, както ги виждаме изрисувани по нѣкои тракийски богини. А старо-грѣцкиятъ историкъ Херодотъ видѣлъ тракийка да отива за вода, добре премѣнена, съ сѣдина на глава и съ едната си ржка преде лень, а съ другата води конь. Въ този образъ на тракийката отъ преди 2400 години не познаваме ли сегашната работлива българска селянка? Дето и да копнемъ по България, отъ Дунавъ до Бѣло море и отъ Черно море до Морава и до Вардаръ, ние ще на-мѣримъ следи отъ тракийски животъ. По всички полета на това обширно пространство се гиждатъ и сега гробоветѣ на старитѣ тракийски благородници и царе. Това сж онѣзи заоблени на върха си могили, които се виждатъ навсѣкжде по Дунавската равнина и изъ Южна България.

Погребение на първенци.

Нека се пренесемъ, преди две хиляди и петстотинѣ години и да си помислимъ, че сме край такава могила. Тогава нѣма да я гледаме вече тѣй усамотена и изоставена, каквато е сега. Около нея е ставало въ онова време нѣщо особено. Ние виждаме къмъ нея да се приближава голѣмо множество народъ. Той идва отъ близката кула. Тази кула е четвъртита и е изградена съ квадратни камъни. Вратата ѝ е тежка, но дървена. Прозорцитѣ ѝ сж тѣсни. Вжтре нѣма много стаи. Обширенъ салонъ заема по-голѣмата частъ на вътрешността ѝ, а отъ страни врати водятъ въ нѣколко по-малки стаи. Кулата е оградена наоколо съ дѣсчена ограда. Тукъ живѣе тракийски князь-царь или благородникъ. Той е вече покойникъ. Вестъта за неговата смъртъ раздвижва цѣлото население отъ близки и отъ далечни мѣста. То се събира въ голѣмо множество да придружи последнитѣ останки на покойника-владѣтель. Напредъ сж вече излѣзли жрецитѣ свещеници. Тѣ сж облѣчени въ дълги бѣли ризи, препасани сж съ колани презъ кръста и сж наметнати съ широка мантия. Едни отъ тѣхъ пѣятъ, други пригласятъ на китари, трети свирятъ на флейти или съ рокове. Следъ тѣхъ е покойникътъ. Лицето му е покрито съ тъмна маска отъ злато, която представлява неговия образъ. Главата му е окитена съ